

og lade den Afgjørelse, der paa sidste Rigsdag har fundet Sted, staae fast. Naar nu den ærede Rigsdagsmand sluttede dermed, saa er det mig aldeles ligegyldigt, ad hvilken Vej han kommer til at lade Paragraphen staae, og hans doctrinaire Udvikling kunde høres med Interesse, da man saa det Udfald, den fik, at han villig frasaaldt det Formaal, han var kommet til, og virkelig vilde gaae saavidt at erkjende, at det, Folkethinget og Landsthinget vare blevne enige om, maatte han lade staae. Han anførte ganske rigtig, hvad Fællesudvalget i forrige Session i den Retning har sagt, nemlig at det eenstemmig erkjendte, at Grundlovens Bestemmelser i § 52: „Ingen Afgift maa afholdes, som ikke har Gjennem i Finantsloven“, nødvendiggjør en Bevilling gennem Finantsloven, af enhver Afgift, som med forfatningsmæssig Berettigelse skal kunne afholdes. Dermed kan jeg altsaa ganske rolig forlade den Deel af den ærede Rigsdagsmands Udvikling. Den anden Deel deraf gik ud paa at ville vise, at Finantsloven ikke behersker de enkelte Love. Med Hensyn til dette Spørgsmaal gav han ligeledes en lang doctrinair Udvikling og støttede sig tillige til en Statsretslærers Autoritet; men ogsaa der har jeg den Fordeel ligeoverfor ham, at jeg ganske rolig kan lade den Udvikling staae, thi ligesom ved sin første Udvikling sluttede han denne med at indrømme, at der paa Finantsloven meget vel kunde nægtes hele Paragraphen, hele Conti og enkelte Poster, naar det kun stete af en politisk Grund, saaledes opfattede jeg den ærede Rigsdagsmands Mening. Derfom det stete af en finantiel og ikke tillige af en politisk Grund, kunde man ikke gjøre det; men efter hans Mening kunde man gjøre det, naar det kun stete af en politisk Grund, og hermed skal jeg meget rolig lade mig nøie. Naar den ærede Rigsdagsmand erkjender, at det kan gjøres, naar han erkjender, at der paa Finantsloven kan nægtes en Afgift, der skal afholdes ifølge en eller anden bestaaende Lov, saa forekommer det mig, at alt det, Taler er om, er indrømmet fra hans Side. Jeg kan altsaa ogsaa her ganske rolig blive staaende ved, at han har sluttet sin Udvikling af det Uberettigede heri ved at sige, at det dog var berettiget, thi dette

er for mig nok. Den ærede Rigsdagsmand vilde kalde det en Doctrin, at disse Summer i de enkelte Love ikke berettiget fra Regjerings Side kunne udgives; naar de ikke vare bevilgede gennem Finantsloven, og Tillægsbevillingslove havde han Meget imod. Jeg kan her holde mig til, hvad der ligeoverfor ham er anført af en tidligere Taler, kun er jeg ikke ganske enig med den Taler, hvortil jeg sigter, nemlig Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (Rimestad), idet jeg mener, at det kun vil kunne gjøres paa Tillægsbevillingslove for saadanne Love, der først have været Folkethinget forelagte, thi det er en udtrykkelig Bestemmelse for Alt, hvad der skal kunne kaldes Finantslove; at Forelæggelsen først er skeet i Folkethinget, og jeg troer ogsaa at turde sige, at den forrige ærede Indenrigsminister, hvis Uttringer den ærede Rigsdagsmand henholdt sig til, har erklæret, at han kun paa eget Ansvar turde bruge de Penge, der bleve nødvendige ved Udførelsen af en Lov, som var udføret i sidste Session, i Forventning af at faae dem bevilgede paa en Tillægsbevillingslov, naar den paagjældende Lov først havde været Folkethinget forelagt; men derved salder jo den hele Paastand, den ærede Rigsdagsmand gjorde gjældende under Finantslovens forrige Behandling, om at samtlige disse Love virkelig vare smaae Normalbudgetter. Han har gjentaget, at efter hans Mening vare Lovene virkelig smaae Normalbudgetter, og derfom den Mening, han har udviklet idag, som formeentlig skulde være hans, er rigtig, saa blive de jo virkelig ogsaa Normalbudgetter; thi det hjælper jo kun lidet, at man optager dem paa Finantsloven, naar man ikke kan lade være at optage dem. Spørgsmaalet er, om man kan lade være at optage dem med Virkning, og det benægter den ærede Rigsdagsmand; men naar man ikke med Virkning kan udelade dem, saa blive Lovene Normalbudgetter, som der ikke kan være Tale om at rokke ved igjennem Finantsloven. Den ærede Rigsdagsmand gjorde opmærksom paa, at de gjældende Love maae resspecteres, og at man vel skulde betænke sig paa at gjøre den Ret gjældende, man har til at nægte saadanne Summer, der skulde udredes ifølge gjældende Love; men derom er der jo